

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE | jaro 2023

Ostrovky lidskosti

Jak Diakonie pomáhala
během válečného roku

- 2** **Zamyšlení**
O společenství
- 3** **Moc neplánuju**
Se Svitlanou Danylenko o nové práci
v Diakonii a příbuzných na Ukrajině
- 6** **Azylové bydlení pro rodiny**
V Terezíně jsme otevřeli nový domov
- 7** **Ostrovky lidskosti**
Ohlédnutí za válečným rokem
- 11** **Jenom si měníme role**
Multirozhovor o střídání v čele Diakonie
- 12** **Pečovatelka roku**
Kdo z Diakonie získal ocenění?
- 13** **Mrkvové noky se šalvějí**
Z postní kuchařky Pavla Drdela

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE pro zaměstnance i širokou veřejnost. Vychází 4x ročně.

Vydává Oddělení komunikace Diakonie ČCE, Belgická 22, 120 00 Praha 2, ok@diakonie.cz

Redakční rada: D. Hála, M. Pecinová, T. Savická, A. Šůra, **grafická úprava a sazba:** T. Savická,

foto: J. Hofman, V. Šigut, A. Šůra, archiv Diakonie, pixabay.com

Vážení a milí čtenáři,

společenství je jednou z hodnot Diakonie. Pro mě osobně je to hodnota důležitá, přičemž ji chápu široce: nejen společenství, které vytváříme tady a teď, ale také společenství, jež se rozprostírá napříč časem. Zvláště o Velikonocích si připomínám, že ho tvoříme s celým zástupem lidí, kteří tu už – či ještě – nejsou a kteří s námi sdíleli či budou sdílet radost z velikonoční naděje.

A teď o trochu prozaičtěji: po šesti letech končím ve funkci ředitele Diakonie ČCE. Z vlastního rozhodnutí a při vědomí, že tu i nadále bude společenství, které v milosrdenství a s nadějí fortelně pomáhá potřebným. Zůstávám jeho součástí. Diakonii povede po nějaký čas zase někdo jiný. Součástí diakonického společenství jste také vy. A věřím, že při péči o něj se budeme nadále vzájemně podporovat, sdílet, zastupovat a střídat. Smysl našeho společenství zůstává.

Radost z toho a inspirativní čtení vám přeje

Jan Soběslavský, ředitel Diakonie ČCE

VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Hle, král tvůj přichází k tobě, píše se v Matoušově evangeliu (21. kapitola, verš 5). Zní to jako z pohádky: král přichází! Je to ale součást křesťanského velikonočního příběhu. Přesněji jeho úplného začátku. Vypráví se tu, že ten, který bude ve velikonočním příběhu hrát hlavní roli, přichází jako král. Jako někdo, kdo se má ujmout vlády. A není to vůbec obyčejný král. Skoro bychom ho nepoznali. Žádný hermelín, koruna, žezlo, bujný oř, honosné průvody. Tenhle král přijíždí na oslátku, místo červených koberců palmové listy. Co je tohle za krále? Počátky velkých věcí nebývají honosné. Ani slavnostní, ani načančané. A přesto jsou veliké a důležité. V našem světě sociálních

služeb to známe velmi dobře. Úsměv, dotyk dlaně, pohlazení... Takové věci někdy udělají víc než všechno to, co můžeme zapsat do cygnusů a vyčteme ze standardů. I takové věci mají svou váhu a mohou vládnout. Mají být pevnou součástí naší péče, aby byla skutečnou péčí a nejen prací. Právě takové věci proměňují život klientů alespoň na chvíli v pohádku.

Kdykoli mám příležitost vidět péči diakonických služeb, s vděčností si všímám těch velikých drobných věcí, které již tak kvalitní práci našich zaměstnanců proměňují ve skutečnou péči. A děkuji vám za ni.

■ Štěpán Brodský

Moc neplánuju

Se Svitlanou Danylenko o životě v Česku,
práci v Diakonii a příbuzných na Ukrajině

Do Jaroměře dorazila loni v březnu. S kufrem v jedné, se čtyřletou dcerou Viki v druhé ruce. Z Ukrajiny vyhnala [Svitlanu Danylenko](#) válka. Dnes v [Diakonii Jaromeř](#) pomáhá ostatním ukrajinským rodinám. Sešli jsme se den před svatým Valentýnem. Zrovna začínal odpolední klub pro děti.

Kolik dětí obyčejně dorazí?

Dnes asi málo, maminky volají, že jsou děti nemocné. V době bez nemocí nás tu bývá tak okolo dvanácti. Před významnými svátky, jako jsou třeba Vánoce, přijdou i starší děti, které mají odpoledne školu. Vezmou si volno. To je nás potom i přes dvacet.

K čemu odpolední klub slouží?

Rodiče u nás mohou nechat svoje děti, když potřebují něco zařídit třeba na úřadech. Máme tu hernu, kuchyňskou linku. V budoucnu by klub měl být volným prostorem pro setkávání ukrajinských dětí s českými pro lepší adaptaci ukrajinských dětí v Jaroměři.

S čím potřebují děti nejvíc pomoci?

Mnohé zažily hodně stresu: jiná země, jiný jazyk. V dětském klubu si s dětmi o všem povídáme, hrajeme si, tancujeme, vyrábíme, pomáháme s domácími úkoly, s češtinou, s orientací ve městě – třeba jaké volnočasové aktivity město nabízí.

V Diakonii se pořád něco děje a pracují tu prima lidi.

Podobnou práci jako v Diakonii jste dělala i na Ukrajině?

Vůbec ne. Pracovala jsem v designérské firmě a potom také v bance.

Když loni začal ruský útok na Ukrajinu, chtěla jste hned odejít?

Zpočátku válka znamenala jen sirény. Ozve se houkání, jdete se schovat do sklepa, někdy tam i přespíte. Na to si člověk celkem zvykne. Potom ale začaly přicházet od známých z Oděsy znepokojivé zprávy: město ohrožují velké vojenské lodě. Mluvílo se o minách a také o kazetových bombách, které jsou vymyšlené tak, aby zabily co nejvíc lidí. Do toho přestaly fungovat školy, přestalo se chodit do práce. Poslední kapkou byl letecký útok na obec Zatoka. Část obytné čtvrti tam šla úplně k zemi. A stalo se to 20 kilometrů od mého domu. Rozhodla jsem se, že jdu za mužem do Jaroměře. Kvůli strachu o naši dceru Viki.

Jak jste se dostala do Česka?

Musely jsme přes Moldavsko. Na hranice nás odvezl můj tatínek. Čekali jsme celý den. Doufali jsme, že tatínka přes hranice pustí, je totiž postižený. Nepustili. Vrátil se s autem zpět. Já nejsem natolik zkušená řidička, abych se odvážila strávit cestu až do Česka za volantem. Vzala jsem si jen jeden kufr, abych měla druhou ruku volnou pro dceru. Na hranicích byla strašná tlačenička. Měla jsem strach, abychom se v těch davech navzájem s Viki neztratily. Na autobus do Česka jsme v Moldavsku čekaly dva dny. Úplně cizí lidé nás nechali u sebe v bytě. Cesta pak trvala nějakých šestadvacet hodin.

V Jaroměři se vás už ujal manžel.

On tady pracuje jako dělník v továrně. K tomu vám stačí málo: mít kde bydlet, znát pracovní zákony. Když ale chcete žít jako rodina, je toho najednou potřeba daleko víc. To byl můj úkol a já byla naprosto nepřipravená. Pronajali jsme si byt, který na první pohled vypadal pěkně. Jenže pak se ukázalo, že okny při dešti zatéká, stěny jsou plesnivé. Viktorka dostávala záchvaty alergického kašle. Sehnali jsme nový, lepší byt, začali za něj platit, jenomže majitel toho původního nám řekl, že máme smlouvu na půl roku a že nám ji nezkrátí. Tohle musíte řešit, když neznáte ani pořádně jazyk. Naštěstí jsem se přes jazykové kurzy dostala k Diakonii. Díky pracovním Diakonii se nám podařilo vrátit zálohu za původní byt a stále se dohadujeme o vrácení peněz za elektřinu, protože jsme zaplatili opravdu velké částky. Děvčatům z Diakonie jsem velmi vděčná za pomoc, kterou mi poskytly.

Dnes ovšem sama v rámci Diakonie pomáháte. Jak k tomu došlo?

Jednou jsme si s dcerou zašly do sociálního šatníku v Diakonii. Lidé z Jaroměře tam posílali ohromné množství oblečení.

pokračování na další straně

Paní ředitelka Lucie Pavlistová a její kolegyně se o šatník staraly nad rámec svých pracovních povinností a nestíhaly. Tak jsem se nabídla, že tu starost vezmu dobrovolnicky na sebe. Potřebovala jsem být mezi lidmi. Když jste sám daleko od blízkých, které ohrožuje válka – to pak máte leckdy takový strach, že si to ani nedovedete představit. Zato v Diakonii se pořád něco děje a pracuji tu prima lidi. Spousta pozitivní energie. Viki se navíc moc líbilo v místní dětské herně.

U dobrovolnické práce to ovšem neskončilo.

Paní ředitelka zorganizovala klub pro ukrajinské děti od rána do oběda, přes letní prázdniny až do čtyř odpoledne. Aby se Ukrajinkám někdo postaral o děti, když jsou v práci nebo si potřebují oběhnout úřady. Tam už jsem pracovala na smlouvu. V říjnu bylo rozhodnuto v projektu pokračovat, paní ředitelka mi nabídla, abych klub vedla.

Jak se jiné ukrajinské rodiny vyrovnávají s tím, že jsou daleko od domova?

Mnoho z nich se raději vrátí. Jdou do válečného nebezpečí, ale jsou se svými blízkými. Když nevíte, co se s nimi děje, je to hrozný stres. Na Ukrajině na 24 hodin

vypadne proud. Víte, že rakety mohou dopadnout kamkoliv. A zoufale čekáte na esemesku, kdy se vám ozvou příbuzní, jestli jsou v pořádku. Zním také ukrajinské rodiny, které se nechtějí učit česky, nehledají si práci. Berou to tak, že tu jsou jen dočasně. Nechtějí zapouštět kořeny. A potom znám Ukrajince, kterým se tady dost líbí. Jsou moc vděční za to, jak je česká společnost přijala.

Vy přemýšlíte o návratu?

Rodině jsme teď prospěšnější v Česku, můžeme ji na dálku podporovat penězi. Taky se teď nechci vracet kvůli Viktorce, i když se jí hrozně stýská po dědečkovi a babičce. Těžko říct, co bude dál. Když tady Viktorka začne chodit do školy, za chvíli bude mluvit česky líp než ukrajinsky. Kde pak bude víc doma? Nevím. Na Ukrajině jsme si v dobách míru dělali všelijaké plány. Během jednoho dne vzaly za své. Od té doby moc neplánuju.

S rodinným centrem Lávka ale asi nějaké plány máte?

To samozřejmě. Letos kromě běžného programu chystáme čtyři víkendové pobyty pro děti a dva příměstské tábory během letních prázdnin.

■ Ptal se Adam Šůra

Do Česka přišla **Svitlana Danylenko** z města Bilhorod-Dnistrovskij. Rozkládá se na břehu velkého černomořského zálivu blízko Oděsy. Zklady mu položili před dvěma a půl tisíci lety řečtí kolonisté. Z pozdějších dob se zde také zachovala turecká tvrz. Před ruským vpádem na Ukrajinu tu žilo kolem padesáti tisíc lidí.

Stejná odměna

Tak zní ústřední heslo komunikační kampaně, se kterou v těchto dnech vystupuje na veřejnost Platforma 10, jíž je Diakonie členem. Logika věci je jednoduchá. V neziskovém sektoru poskytujeme stejné sociální služby ve stejné kvalitě, se stejným potřebným vzděláním. Zdrojem finančních prostředků, ze kterých mzdy plynou, je v naprosté většině stát. Proč bychom tedy měli mít za stejnou práci nižší finanční odměnu?

www.stejnaodmena.cz

Terezín: Domov pro rodiče a děti

S novým rokem zahájil v Terezíně provoz azylový dům určený nejen maminkám a jejich dětem, ale i dalším rodinným příslušníkům – partnerům, babičkám, dědečkům. Rodiny, které se ocitly v nouzi a nemají kde bydlet, tak mohou zůstat pohromadě. Bydlení v sedmi bytech najde až 25 osob – dětí a dospělých. Do domova jsou přijímáni lidé, kteří chtějí aktivně změnit svou situaci spojenou se ztrátou bydlení. Domov provozuje Diakonie Litoměřice.

Pomoc obětem zemětřesení

Vzápětí po ničivém zemětřesení v Turecku a Sýrii vyhlásila Diakonie sbírku na pomoc postiženým. Humanitární a rozvojové středisko Diakonie bude pomáhat na severu Sýrie prostřednictvím místních partnerských organizací, se kterými dlouhodobě spolupracuje. Finance ze sbírky poputují na potravinovou a materiální pomoc.

Pomoc lidem postiženým válkou patří k samozřejmým povinnostem Diakonie. Platilo to o válce v Sýrii před deseti lety, platí to i o válce na Ukrajině. Ukrajincům ve spolupráci s evangelickou církví [pomáháme v Česku i na Ukrajině](#).

Viki a Karin se nedočkavě ptají, kdy dorazí další děti, se kterými dnes mají péct perníčky z lineckého těsta. Následně je ozdobí bílou a červenou polevou. V únoru ale vládnu chřipky, takže není jasné, jestli vůbec dorazí někdo další. Obě dívky předškolního věku si krátí čekání malováním na tabuli a prohlížením dětských knížek. Viki solidní češtinou reprodukuje dětské říkanky.

Nakonec partu doplní dvanáctiletý Dominik, který se ovšem přišel doučovat matematiku, tak si s ním dívky moc neužijí. Jejich chvíle přichází až tehdy, když se v klubu Lávka jaroměřské Diakonie objeví maminka se zhruba dvanáctiletou dcerou. Klub navštívily poprvé, do Čech z Ukrajiny totiž dorazily teprve v prosinci. Dcera zatím nechodí do školy a už je načase, aby začala. Maminka se o tom radí s paní Oxanou, pracovnící klubu. Její dceru si zatím vezmou do péče Viki a Karin, evidentně šťastné z toho, že novou starší kamarádku mohou zasvěcovat do místního provozu.

Slovanská vzájemnost nestačí

Jaroměřský klub slouží ukrajinským dětem i dospělým. Děti tu nacházejí zábavu, kamarády, pomoc s doučováním a vstřícnost: mohou

se svěřovat s tím, co je trápí. Dospělým pracovníce klubu pomáhají zařídit smlouvy s lékaři, najít práci, radí nově příchozím, jak v České republice fungují zákony a nepsaná pravidla a kde lze získat oblečení nebo potravinovou pomoc. Dvakrát týdně se tu také konají kurzy českého jazyka. Ty jsou obzvláště důležité. Češi a Ukrajinci se při troše dobré vůle a s pomocí gest dorozumí o běžných věcech, pro jednání s úřady, školami a při snaze získat zaměstnání tato slovanská jazyková vzájemnost ale nestačí.

„Děláme prostě všechno pro to, abychom uprchlíkům pobyt v Česku usnadnili,“ říká vedoucí Lávky Svitlana Danylenko. Ví, jak je to důležité. Sama dorazila do Jaroměře před rokem – s kufrem v jedné a dcerou v druhé ruce (viz rozhovor na str. 4 a 5).

Stejně jako paní Svitlana našla v práci v Diakonii paní Yulia. V Praze dorazila na kurz češtiny, dnes pro diakonické Středisko celostátních programů a služeb vede kreativní dílnu. Paní Nadiia zase pracuje v kuchyni Diakonie Dvůr Králové nad Labem. O její devadesátiletou maminku se stará místní domov pro seniory. Poměrně unikátní službu nabízí diakonické SOS centrum v Praze. Psycholožka Olena Novitska tu poskytuje uprchlíkům

lidskosti

ZA VÁLEČNÝM ROKEM

odbornou podporu v ukrajinském jazyce. Celkově Diakonie zaměstnává padesát žen z Ukrajiny. Díky velké šíři svých služeb v celé republice pak pomáhá tisícům ženám a dětem v integraci – podobným způsobem jako v Jaroměři. Pomoc však také míří přímo na Ukrajinu.

Mírové nebe

Válka připravila pana Stanislava o byznys, ne ale o chuť dělat něco pro lidi a ohroženou vlast. Protože v mírových dobách řídil několik restaurací, nemusel se moc rozmýšlet. Využil zkušenosti z gastronomie a založil organizaci, která vaří a rozváží jídla pro potřebné. Jmenuje se Myrnenebo – Mírové nebe.

Nyní stojí v čele pěti humanitárních kuchyní. Sto třicet dobrovolníků se tu denně stará o to, aby se dostalo dvanáct tisíc teplých jídel lidem, kteří přežívají ve válečných zónách, kde není plyn, elektřina, voda. Pomoc byla důležitá zejména v zimních měsících. Uskutečnit se mohla i díky českým dárcům, kteří Ukrajinu podporují prostřednictvím diakonického Střediska humanitární a rozvo- jové spolupráce.

Díky středisku může působit v okolí válečné fronty i malá česká humanitární organizace Pax. Pomáhá Ukrajincům, kteří odmítají odejít, i když jim doslova padají bomby na hlavu. Jejich odhodlání může působit až nerozumně, ale to nic nemění na tom, že

potřebují léky, kamínka, plenky, zimní pneumatiky a další zdánlivé drobnosti potřebné pro život, které v místě nejsou k dostání. Vozí jim je právě odvážlivci z organizace Pax. O komunitách přežívajících na okrajích – nebo také uprostřed – válečné zóny svědčí jako o vzácných ostrovech lidskosti.

pokračování na další straně

■ Diakonie ČCE a Českobratrská církev evangelická pomáhají bezmála 6 000 ukrajinských uprchlíků k integraci v České republice. Polovinu z nich tvoří ženy, zbytek školní a předškolní děti.

■ Dárci v ČR přispěli na aktivity Diakonie částkou převyšující patnáct milionů korun.

REPORTÁŽ: OHLÉDNUTÍ

Světlo ve tmě

Koncem února se konalo v pražském evangelickém kostele u Martina ve zdi setkání nazvané Světlo ve tmě. K výročí začátku ruské agrese proti Ukrajině se tu sešli lidé z církve, Diakonie i Ukrajinci, aby se ohlédlí za minulým rokem. Byl nečekaně intenzivní. Přes všechnu temnotu přinesl světlé okamžiky. Čekalo se, že náporu „druhé nejsilnější armády světa“ Ukrajina podlehne. Po roce je ale jasné, že země svou nezávislost uhájila, i když zatím není jasné, v jakých hranicích.

Čekalo se, že evropské země dají od Ukrajiny ruce pryč. Nestalo se.

Kdo by také v Česku čekal takovou ochotu podělit se o prostor a zdroje s tisíci uprchlíky? Když před lety Diakonie a evangelická církev pomohly několika málo lidem prchajícím před válkou v Sýrii, musely čelit odmítavé hysterii nemalé části české společnosti. Výrazné hlasy proti migrantům se ozývají i dnes, není jim však dopřáváno sluchu. Místo toho tisíce Čechů v tichosti pomáhají tam, kde je potřeba.

Nyní bude potřeba vydržet. I kdyby se totiž Ukrajina od okupantů osvobodila a válka skončila, neznamena to, že nastane mír. Dál bude potřeba enormní množství odvahy, neústupnosti a dobré vůle.

■ Adam Šůra

Kolik ukrajinských uprchlíků využilo pomoc středisek a sborů

348

pomoc rodinám s dětmi

448

psychosociální pomoc

978

podpora ubytování

237

dětská centra

1676

výuka českého jazyka

843

sociálně aktivizační služby

671

další integrační aktivity

581

materiální pomoc

Další partnerské organizace pomáhají díky prostředkům z finanční sbírky Diakonie:

- evakuovat do bezpečí sirotky a děti bez domova z oblasti Kyjeva (bezprostředně po napadení v únoru 2022),
- podporovat vnitřně vysídlené obyvatele,
- poskytovat humanitární pomoc (potraviny, léky, hygienické potřeby apod.),
- podílet se na evakuaci lidí v Doněcké oblasti

Setkání Světlo ve tmě

Pojďte nám pomoci zlepšovat naše služby

Přidejte se do týmu interních kontrolorů Diakonie

Pracujete už nějaký ten pátek v našich službách?
Zajímá vás váš obor a praxe v ostatních střediscích?

Pak hledáme právě vás!

neumann@diakonie.cz

608 623 673

Výhody člena týmu interních kontrolorů

Placené volno až 48 hodin za rok pro výkon činnosti.
Maximálně čtyři provedené kontroly ročně.

Čas strávený na kontrole je finančně honorován.
V rozmezí 300-500 Kč/hod. podle zkušeností kontrolora.

Pomáhá v rozvoji střediska zpětnou vazbou z realizovaných kontrol.
Má možnost pracovat na svém seberozvoji formou strukturované a reflektované stáže.

Podílí se na odborné práci a zvyšování kvality poskytovaných služeb
v rámci Diakonie.

V čele Diakonie ČCE nastalo střídání. Ředitel **Jan Soběslavský** (JS) končí, nastupuje **Hana Sklenářová** (HS). Událost jsme společně komentovali v odlehčeném rozhovoru. Uskutečnil se v pátek 3. března na lince Praha–Brno–Bystřice pod Hostýnem.

Honzo, co byste při pátku vzkázal Hance?

JS: Ať se jde projít do lesa, když je venku tak krásné slunko. Alespoň u nás v Brně.

Co vy byste, Hanko, vzkázala Honzovi?

HS: Že ho miluju, vážím si jeho moudrého vedení a děkuju za úžasnou příležitost pracovat v jeho blízkosti. A v Bystřici je zataženo. Do lesa nepůjdu.

JS: Pardon, to tam Hanka bude mít inteligentní odpověď a já takovou prostinkou?

Čtenářům se tak vyše signál, že nastupující ředitelka je inteligentnější než končící ředitel, čili dochází k pokroku.

JS: Já jen, že ta úvodní otázka byla taková pohodová, málo filozofická, tak jsem se přizpůsobil.

Když už jsme u toho, Hanko, jak vy se díváte na Honzovu snahu vnášet do činnosti Diakonie také filozofické otázky?

HS: I za to ho obdivuju. Já jsem přizemní člověk. Potřebuju mít jasné lajny, struktury, excelovské tabulečky... Filozofie mě netrápí. Honzu trápí. Takže mě trápí, že to trápí jeho, ale tím to končí.

Honzo, proč vám k činnosti nestačí Excel?

JS: To by mě také zajímalo. Mít věci nalajnované mi v zásadě stačilo dobrých patnáct let mého dospělého života. Byla to krásná doba. Ale jak přišla čtyřicítka, zlomilo se to.

Jak si to vysvětlujete?

JS: Konečnost, smysl utrpení, jestli nějaký je, nebo není, podstata radosti, lásky. To s prací Diakonie souvisí velmi. Sama ta práce taková témata člověku nastoluje. A Hanka, ona ze sebe dělá...

HS: Ne, počkej...

JS: Já to na tebe musím čtenářům prozradit...

HS: Prozradím to sama. Celoživotně si vystačím s větou: Pán Bůh nás má rád. O tom jsem přesvědčena a k šťastnému životu mi to stačí.

JS: Hanka ze sebe celoživotně dělá, že je jen tabulkářka. I když to ale vehementně popírá, je také pozorná posluchačka hodin náboženství

v tom dobrém slova smyslu. Na složité otázky zná nekomplikované odpovědi – a hlavně je žije.

Jak bude vypadat vaše další spolupráce?

Honza se vrací do čela Diakonie Brno. Úplně se ale neloučíte.

HS: Jenom si měníme role. To byla jedna z mých podmínek, abych vůbec uvažovala, že se přihlásím do výběrového řízení na ředitelku. Bez Honzy bych to nedala, musí zůstat členem týmu.

Jak se, Honzo, připravujete na to, že už nebudete nejvyšší šéf?

JS: Bude to určitá výzva s ohledem na to, že nakonec zůstávám ve správní radě Diakonie. Poslední měsíc funkčního období jsem vyřadil na neutrální a nechal rozhodovat Hanku. Teď se učím respektovat novou šéfovou. A těším se z toho, že už nemám zodpovědnost za všechno, ale jen za jednu konkrétní oblast, kterou hlídám: legislativu a systém řízení Diakonie. Tím má zahrádka končit a nechci, aby se zvětšovala. To je velká motivace, proč být loajální kolega.

Proč ve funkci ředitele nepokračujete?

JS: Protože je to náročná role. U ředitele Diakonie končí problémy, které nemají jednoduché řešení, a on je musí nést na svých bedrech. Stojí ho to obrovské množství energie. Já navíc pendloval mezi Prahou a Brnem, kde mám rodinu. Zároveň si myslím, že funkce ředitele má rotovat. Řízení Diakonie je nastavené tak, že jde o kolektivní práci na jednom díle. Nazrál čas předat štafetu.

Hanko, proč jste se ujala vedoucí role?

HS: Jsem v Diakonii třicet let a vnímám to tak, že Diakonie do mě třicet let investovala. Získala jsem zkušenosti a teď mohu Diakonii sloužit. Také mi záleží na kontinuitě, aby se pokračovalo v tom, s čím se pod Honzovým vedením začalo.

JS: Hanka se chce jako ředitelka zaměřit na témata, jako je podstata kvality služeb, kvality péče o klienta. S tím naprosto souhlasím, vidím to stejně. Přitom jsme to spolu vůbec nekonžulovali. Možná že už si rozumíme i beze slov.

Jan Soběslavský vystudoval právo a evangelickou teologii. V Diakonii začínal jako právní poradce, následně vedl Diakonii Brno. Ředitelem Diakonie ČCE se stal 1. dubna 2017 (a nebyl to apríl).

Hana Sklenářová vystudovala Vysoké učení technické v Brně. Vedla Diakonii Sobotín (1992–2018). Jako náměstkyně ředitelky Diakonie ČCE měla na starosti ekonomiku a hospodářskou správu. Ředitelkou a předsedkyní správní rady Diakonie ČCE je od 1. dubna (což není apríl).

48 tisíc krabic od bot

Ve 12. ročníku benefiční akce Krabice od bot dárci věnovali 48 394 vánočních dárků pro děti a rodiny v nouzi na 151 sběrných místech. Finanční sbírka Krabice online, která běží celý rok, shromáždila v loňském roce úctyhodných 3 599 952 Kč. Díky dárcům tak děti v nouzi prožily nejen radostné Vánoce, ale mohly si během roku dopřát například příměstský tábor, kroužky, školní pomůcky, návštěvu kina nebo třeba zmrzlinový pohár v cukrárně za vysvědčení. Tým Krabice od bot děkuje všem dárcům a dobrovolníkům.

Pečovatelka roku 2022

Mezi hlavní oceněné Národní ceny sociálních služeb Pečovatel/ka roku patří i naše dvě kolegyně z Diakonie. V kategorii pobytových služeb je to paní Dana Kondrová z Diakonie Most. Paní Dana pracuje jako sociální asistentka v azylovém

domě pro ženy a matky s dětmi v tísni. V kategorii manažer roku získala hlavní ocenění ředitelka Diakonie Valašské Meziříčí Květoslava Othová, která významným způsobem přispěla ke zkvalitnění sociálních služeb v regionu Valašska.

Dana Kondrová

Květoslava Othová

Ambulance paliativní medicíny

Díky novým smlouvám se zdravotními pojišťovnami rozšiřuje ve Valašském Meziříčí činnost ambulance paliativní medicíny. Ta zajišťuje péči o pacienty s nevléčitelným onemocněním a jejich rodiny. Zabývá se terapií bolesti a dalších symptomů, vytvářením plánů dlouhodobé péče a zdravotně-sociálním poradenstvím. V případě, že pacient již není schopen ambulantních kontrol, zajistí pracovníci ambulance péči o nemocného také přímo v jeho domácím prostředí. Ambulance sídlí

v hospicu CITADELA Diakonie Valašské Meziříčí.

Mrkvové noky se šalvějí

- 6 porcí
- 80 minut příprava
- 30 minut vaření

650 g mrkve
 650 g oloupaných brambor
 300 g polohrubé mouky
 1 vejce
 sůl
 čerstvá šalvěj
 máslo
 voda z uvařených těstovin
 čerstvě umletý pepř
 sezónní zeleninové výhonky (microgreens)
 šalvějové chipsy

Mrkev a brambory uvaříme v osolené vodě, díky tomu pak těsto nemusíme tolik solit, a i přesto budou mít noky skvělou chuť.

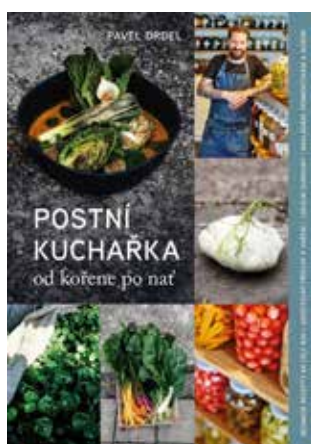
Brambory i mrkev necháme v sítu chvíli okapat a ještě teplé nastroháme najemno. Vmícháme vejce, polohrubou mouku, lehce osolíme a v ruce prohněteme do hladkého, elastického těsta. Rozhodně nedoporučuji hnětač. Kvůli jeho vysokým otáčkám nám těsto snadno zřídne.

Na pracovní desce rukama vytvarujeme dlouhý váleček silný jako palec, ze kterého pak krájíme noky. Ty opatrně vkládáme do osolené vroucí vody. Vaříme jen krátce,

zhruba 5–8 minut, uvařené noky vyplavou na hladinu. Podle potřeby rovnou přendáme do omáčky nebo zchladíme ve studené vodě.

Na části másla necháme zpěnit pokrájenou šalvěj a přidáme mrkvové noky. Promícháme. Přilijeme vodu z uvařených těstovin, svaříme na polovinu a zahustíme za stálého míchání zbytkem másla. Opepříme. Solit již není díky ochuceným nokům a vodě po jejich vaření třeba.

Servírujeme v hlubokém talíři se šalvějovými chipsy, microgreens a křupavými dýňovými semínky.

Tento a další krásné recepty najdete v **Postní kuchařce** Pavla Drdela, kterou vydalo nakladatelství Smart Press. Postní kuchařka vznikla ve spolupráci se Střediskem humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie ČCE.

Jedinečné místo pro odpočinek i setkávání.

Penzion Sola gratia v Bystřici pod Hostýnem

Prvorepubliková vila zasazená do nádherné přírody na úpatí slavného poutního místa nabízí pestré využití. Uspořádejte u nás krásnou svatbu, setkání s přáteli...

Nebo přijedte jen tak, odpočinout si a nabrat síl.

**SOLA
GRATIA**

www.sola.cz

„Nechte děti a nebraňte jim přicházet ke mně – vždyť právě takovým patří nebeské království!“ MATOUŠ 19.13

POSTNÍ SBÍRKA 2023

Vzdělání pro děti v Libanonu

Prosíme podpořte spolu s námi ohrožené děti ze syrských a místních chudých rodin, aby mohly chodit do školy a školky.

www.postnisbirka.cz